

Mål C-383/05

Raffaele Talotta

mot

État belge

(begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Belgien))

”Etableringsfrihet — Artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) – Skattskyldig person som inte har hemvist i landet och som bedriver verksamhet som egenföretagare – Fastställande av minimiunderlag för beskattning som tillämpas enbart på skattskyldiga personer som inte har hemvist i landet – Motivering grundad på hänsyn till allmänintresset – Effektiv skattekontroll – Saknas”

Förslag till avgörande av generaladvokat P. Mengozzi föredraget den 16 november 2006	I - 2557
Domstolens dom (första avdelningen) av den 22 mars 2007	I - 2575

Sammanfattning av domen

Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Skattelagstiftning (EG-fördraget, artikel 52 (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse))

Artikel 52 i fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) utgör hinder för bestämmelser i en medlemsstat som rör inkomstskatt, i vilka det — vid beräkningen av beskattningsunderlaget, i avsaknad av bevisning som antingen ingetts av den skattskyldige eller skaffats fram av myndigheten — föreskrivs minimiunderlag för beskattning som skall tillämpas enbart på skattskyldiga som inte har hemvist i landet.

Den inkomst som en skattskyldig person med hemvist i landet eller en skattskyldig person som inte har hemvist i landet erhåller från verksamhet som egenföretagare i den aktuella medlemsstaten hör nämligen till samma inkomstslag. Samma svårigheter uppstår för den berörda skattemyndigheten

i fråga om situationen för en skattskyldig person som har hemvist i landet och för en skattskyldig person som inte har hemvist i landet, när en del av dessa skattskyldiga personers transaktioner har utförts i en annan medlemsstat, vilket gör att de båda kategorierna av skattskyldiga personer befinner sig i en objektivt sett jämförbar situation. Under dessa omständigheter utgör distinktionen grundad på hemvistkriteriet indirekt diskriminering, eftersom den riskerar att till största delen vara till nackdel för medborgare från andra medlemsstater, eftersom de som inte har hemvist i landet oftast inte heller är medborgare där.

(se punkterna 26, 28, 32, 38 och domslutet)